

מבשר טוב

סעודה ג'

פרשת בא תשע"ז

עיה"ק צפת

- א -

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה פי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתמי אלה בקרבו. (שמות י, א).
 כבר עמדו המפרשים על מה שנאמר "בא אל פרעה", שהרי היה לכתוב לומר לך אל פרעה, ולא בא אל פרעה.

ובסה"ק נועם אלימלך (פרשת בא ד"ה ויאמר) תירץ שבא הכתוב לומר שתבוא אליו בקביעות ולא בדרך עראי. וזל"ק: ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כו'. הדקדוק מפורש בזוהר הקדוש לך אל פרעה היה לו לומר, ועוד מה זה נתינת טעם כי אני הכבדתי את לבו, אדרבה מאחר שהכביד את לבו למה לו לילך בחנם, הלא בודאי לא ישמע לו. ונראה לפרש, דהנה בראות הצדיק נפלאות הבורא, או כשישמע מחבירו הצדיק דברים קדושים, אזי הוא מתלהב בעבודת הבורא יתברך ויתעלה. מה שאין כן הרשע, אף כשרואה נפלאות, או שהצדיק מדבר אליו פעם אחד, אזי הוא חוזר לפי שעה, אבל אינו מתקיים בקרבו איזה זמן, והוא ככלב שב אל קיאו. אבל כשהצדיק מדבר אליו יום יום, או בראותו נפלאות הבורא יום אחר יום, יכול להיות מתקיים בידו זמן רב. וזהו בא אל פרעה, בקביעות יום אחר יום, ולא בדרך ארעי, ולכן לא נאמר לך שהוא לשון ארעי. וזהו הנתינת טעם כי אני הכבדתי כו' למען שיתי אותותי, רוצה לומר אותיותי הקדושים שתדבר אליו יום יום אשים בקרבו דייקא, כלומר שיתקיימו בקרבו זמן רב, ולא כן כשישמע אליך בפעם הראשון יחזור לסורו כנ"ל. ולזה לא נאמר מופתי, לרמז במלת אותותי שני משמעות, לשון אותות כפשוטו וגם לשון אותיות כנ"ל. ולמען תספר באזני בנך כו', פירוש דהנה כשהצדיק רואה נפלאות ה' פעם אחד אזי מתלהב לבו זמן רב, וכשיחזור ויראה עוד נפלאות אזי בא למדרגה יתירה לספר גדולותיו יתברך לדורי דורות, ונמצא גם זה נתינת טעם לזה שלא ישמע אליך פרעה בפעם ראשון הוא למען תספר כו', שתבא למדרגה נוספת לספר באזני בנך לדורות דורות, וק"ל, עכל"ק.

וכוונת הנועם אלימלך לומר גם עלינו שישנם דברים שהסטרא אחרא ויצר הרע וטומאת עולם הזה מתנגדים לזה, ואי אפשר לזכות בהם אלא רק בעבודה תמידית וקשה. ולא כמו שחושבים שמספיק לחשוב בזה פעם אחת, וכמו שיתבאר בעה"ת.

עוד אמר הכתוב (להלן פסוק ב): וּלְמַעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וּבֶן בְּנֶךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם וְאֵת אֲתֵּי אֲשֶׁר שְׁמָתִי בָּם וַיִּדְעֶתֶם פִּי אֲנִי ה'. וקשה שלא היה לכתוב לומר "וידעתם כי אני ה'", אלא וידעו כי אני ה', דהרי הפסוק מוסב על בנך ובן בנך, שכשתספר להם את אשר התעללתי במצרים וגו' ידעו כי אני ה'.

וכתב אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת בא, דע"ג ד"ה או יאמר. ומובא בסה"ק חלקת יהושע מאמרים, מאמר חמישי דקנ"ד) לתרץ קושיא זו וזל"ק: "או יאמר ולמען תספר באזני בנך ובן בנך וגו' וידעתם כי אני ה'. כי כאשר תפעלו ותשמעו לאזני בנך ובן בנך גדולתו יתברך שמו, ויתפרסם אלהותו יתברך שמו בעולם, על ידי זה וידעתם בעצמיכם כי אני ה', בהדרגה שלכם תעלו גם כן למעלה למעלה על ידי זה", עכל"ק. והיינו שכשתספר לבנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים וגו' תדעו אתם בעצמכם כי אני ה'.

ודו"ז בסה"ק ארן עדת (פרשת בא, דצ"ו ד"ה ולמען הב') כתב בביאור פסוק זה וזל"ק: "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך. הטעם שהזכיר ב' דורות דוקא, בנך ובן בנך, יובן על פי מאמר הגמרא (בבא מציעא פה.) כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם ובן בנו תלמיד חכם שוב אין התורה פוסקת מזרעו לעולם, לפי שהתורה מחזרת על אכסניא שלה, שנאמר (ישעיה נט, כא) לא ימושו מפין ומפי זרעך ומפי זרעך אמר ד' מעתה ועד עולם, אמר הקדוש ברוך הוא

מכאן ואילך אני ערב לך בדבר זה. כן כאן צוה השם יתברך להשריש האמונה בלב בנו ובן בנו על ידי שיספר להם מופתי מצרים, ושוב לא תפסק האמונה לעולם, והבן, עכ"ל"ק.

- ב -

ויש לבאר ולהרחיב הדיבור בדברי קדשם. דהנה באמונה ישנם דרגות שונות. שהרי אף רוב הגוים מאמינים שיש בורא עולם, אך אין אמונתם שלימה, כי האמונה השלימה היא כמו שיסד המסדר י"ג אני מאמין על פי דעת הרמב"ם. וכמו שמתחיל הנוסח: "אני מאמין באמונה שלימה", ומשמע שישנה גם אמונה שאינה שלימה. ובאמת כל אמונה שהיא איננה שלימה כמו שכתב הרמב"ם, הרי היא בגדר כפירה.

דבאמונת השי"ת קבע הרמב"ם "אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים ושהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים". "שהבורא יתברך שמו הוא יחיד, ואין יחידות כמוהו בשום פנים, והוא לבדו אלהינו, היה הוה ויהיה". "שהבורא יתברך שמו אינו גוף, ולא ישיגוהו משיגי הגוף, ואין לו שום דמיון כלל". "שהבורא יתברך שמו הוא ראשון והוא אחרון". "שהבורא יתברך שמו יודע כל מעשה בני אדם וכל מחשבותם". "שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו".

והגוים אף שהם מאמינים שהקב"ה ברא את העולם, אך אינם מאמינים בהשגחה פרטית, וכמו שאומר הפסוק (תהלים קיג, ד) "רם על כל גוים ה' - על השמים כבודו", אך אינו משגיח על הארץ. אך האמת היא כמו שאומרים הפסוקים אחר כך (פסוק ה-ו) "מי כה' אלקינו המגביהי לשבת. המשפילי לראות בשמים ובארץ", דהיינו שאף שהקב"ה מגביהי לשבת עכ"ל הוא משגיח בהשגחה פרטית גם על הארץ.

וגם חכמי ישראל נחלקו האם ההשגחה הפרטית היא רק על בני ישראל או על כל המין האנושי, או האם גם על הבעלי חיים. והכריע הבעל שם טוב הק' זיעוכ"י להלכה ולמעשה ואמר לתלמידיו הקדושים שהקב"ה משגיח בהשגחה פרטית על כל דבר ודבר, ואפילו עלה שנופל מן העץ הכל בהשגחה פרטית מתי יפול והיכן יפול ואיך יפול.

ובסה"ק חובות הלבבות (שער היחוד, פרק ו) כתב על ענין זה, וזה לשונו: "ומן הידוע אצלנו, כי הדברים אשר הם מבלי כוונת מכוי [במאומה מהם], לא ימצא במאומה מהם (בהם) סימן לחכמה וליכולת. והלא תראה, אם ישפך לאדם (שפך אדם) דיו פתאום על נייר חלק, שאי אפשר שיצטייר ממנו עליו כתב מסודר ושיטות נקראות כמו שהיה בקולמוס, ואילו הביא אדם לפנינו כתב מסודר ממה שאי אפשר להיות מבלי מצוץ קולמוס, ואומר כי נשפך הדיו על הנייר ונעשתה צורת הכתב עליו מעצמה, היינו ממהרים להכזיבו על פניו, שאיננו נמלט מכוונת מכוי. וכיון שזה בעינינו דבר שאי אפשר להיות בצורות רשומות בהסכמת דעתנו, איך יוכל לומר בדבר שמלאכתו יותר דקה ותיקונו יותר רחוק ועמוק בעינינו (בעינינו) עד אין תכלית, שיהיה מבלי כוונת מכוי וחכמת חכם ויכולת יכול". והיינו שמכיון שאנו רואים דברים מופלאים בהנהגת העולם אי אפשר לומר שדבר זה נעשה מאיליו בלא השגחה פרטית.

והנה היה מעשה בזמן המשכילים, שנסעו פעם כמה רבנים ברכבת ונפגשו עם משכילים שגם נסעו שם, ורצו המשכילים ללגלג על הרבנים ושאלו אותם איפה הרבש"ע. וענו להם הרבנים בשאלה האם קנו פעם כרטיס גורל, וענו שכן. אמרו להם הרבנים הרי לזכות בגורל זה ישנו סיכוי קלוש ביותר, אחד לכמה מליונים, ובכל אופן קניתם את הגורל על הצד שיתכן שתזכו בגורל. וכמו כן אם אומרים לאדם שמאכל זה וזה יש בו סכנה, או אפילו חשש של סכנה בלבד, ברור שלא יאכל אותו האדם, שעל הצד שיש אחוזים בודדים שאכן יש בזה סכנה כבר מספיק לאדם כדי שלא יכניסו אל פיו ולא יסתכן. ואם כן על אחת כמה וכמה שיש לאדם ליזהר לקיים התורה ומצוות, דאם לא מקימם הוא מסתכן לגמרי.

אבל אמונת השי"ת אינה הכרחית להבין למתעקש שרוצה לכפור כדי שיוכל לעבור על כל תאוות אסורות בלי הרהור שאולי ייענש עליהם, ורוצה להנות מן העולם הזה במנוחה ומפאת זאת כופר. ואם היתה אמונת השי"ת הכרחית אז לא היה זה אמונה, אלא דבר מוכרח. ובפרט להיות מאמין בהשגחה פרטית כשיטת הבעל שם טוב הנ"ל, על זה צריך עבודה רבה.

וישנה דרגה יותר גבוהה של אמונה, והיא דרגה של הצדיקים, כמו שפסק הרמ"א בשלחן ערוך (או"ח א, א) וז"ל: "שויתי ה' לנגדי תמיד (תהילים טז, ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כשיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול, ולא דבורו והרחבת פיו כרצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו, כדבורו במושב המלך. כל שכן כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו, כמו שנאמר (ירמיה כג, כד) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה', מיד יגיע אליו היראה וההכנעה בפחד השי"ת ובושתו ממנו תמיד (מורה נבוכים ח"ג פרק נב)".

והקב"ה תובע את האדם לא רק על מחשבה מפורשת של כפירה, אלא אפילו על מחשבה המגיעה אליו בהעברה בעלמא ומיד דוחה אותה מדעתו, אך אילו היה מאמין באמונה שלימה הקבועה חזק בלבו לא היתה מחשבה זו עולה על דעתו כלל, [והיום מכנים מחשבות אלו בשם תת מודע].

וכמ"ש בסה"ק נועם אלימלך (פרשת וירא ד"ה או יאמר אשרי) וז"ל: "ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי כו' ותכחש שרה כו' (בראשית יח, טו), הדקדוקים מפוסמים איך עולה על דעת ששרה אמנו תצחק ח"ו על דבר ה', ונוסף לזה איך עולה על דעת שתכחש שרה נגד ה'. אך הענין היא לאדם שצריך להסתכל על עצמו תמיד בכל מעשיו ותנועותיו בלי הפסק, ואז כאשר יתמיד בהסתכלותו על עצמו יראו עיניו גם אם הוא צדיק גמור דלפעמים יעבור על מחשבתו איזה מחשבה לא טובה, כמו עוף הפורח ברגע אחד, כן המחשבה הזאת פורחת ועוברת על המחשבת הצדיק, אך הצדיק דוחה ומרחק את המחשבה הזאת ואינו רוצה בה חלילה, אך אף על פי כן לא טוב הדבר הזה. והרוצה לדעת זאת שאמת אתי ישכיל מאוד להסתכל בתמידות על כל תנועותיו ויראו עיניו כי דברי באמת. אבל מי שאינו משגיח ומסתכל על עצמו לא ידע מזה כלל, ויסבור שלא עלתה על מחשבתו מחשבה הזאת. וזהו ושרה שומעת פירוש שהיתה מאמנת באמת לדברי שליחות מלאך ה', פתח האהל פירוש שהיתה שומעת במדרגה זאת שהיא פתח האהל העליון, שזה אשר ישמע האדם לקול דברי ה' גורם לעצמו שעושה פתח לאוהל העליון לכנוס בו לגן עדן, וזה היה צדקת של שרה אמנו באמת שהיתה מאמנת. אך מחמת שהאדם נברא בגוף הגשמי, ועל כל פנים בלתי אפשרי שלא יבא לו איזה נדנוד מחשבה לא טובה העוברת עליו כנ"ל מחמת אחוריים שבו, כידוע ליודעי חן שממקום אחוריים נמשך קצת מחשבות לא טובות, וזהו שאמר הכתוב והוא אחריו, פירוש הגם שצדקה באמונתה באמת אף על פי כן היתה לה מחשבה קצת מאחוריים, דהיינו שהיה עובר ופורח עליה המחשבה ואדוני זקן, הגם שלא חששה למחשבה זאת ודחתה אותה ולא רצתה בה, אף על פי כן לא טוב הדבר. וזהו פירוש הפסוקים ותצחק שרה בקרבה, פירוש שאינו לשון שחוק והיתול ח"ו, רק לשון שמחה כמו שפירש"י גבי אברהם ויפול על פניו ויצחק שהיה שמח שנעשה לו גם כזה לבן מאה שנה יולד, וכמו כן הפירוש כאן שהיתה משמחת עצמה על הנס גדול כזה שנעשה לה שאחרי בלתי היתה לי עדנה, ובוודאי הוא אמת שיהיה לה בן, רק ואדוני זקן, דהיינו שהיה עובר על מחשבתה המחשבה זאת ואדוני זקן, ודחתה המחשבה הזאת כדרך הצדיקים, וסברה שאין זה חטא מאחר שאינה רוצה במחשבה זאת. ויאמר ה' למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד, פירוש הגם שהיתה מאמנת באמת שתלד אף על פי כן זה נחשב לצחוק והיתול העברת המחשבה כנ"ל, והיא לא עלתה על דעתה שזה נחשב לנדנוד עבירה וחטא כנ"ל, מאחר שלא חששה ודחתה המחשבה הזאת, לכן ותכחש שרה לאמר לא צחקתי, פירוש שהיתה מתנצלת לאמר שלא צחקה, כי יראה פירוש מחמת שראתה שהיתה יראה ממחשבה זאת, ולא היתה חוששת עליה ודחתה אותה, וסברה שאין זה חטא ולא נחשב לצחוק והיתול ח"ו, ויאמר לא כי צחקת, פירוש לא כמו שאתה סובר שאין זה חטא, אלא גם זה נחשב לצחוק, שגם זה לא טוב לצדיק שיעבור על מחשבתו ויפרח איזה מחשבה לא טובה, רק צריך לעבוד הצדיק עד שיזדכך ויתטהר מחשבתו בזיכרון גדול וטהור בלי שום סיג", עכ"ל.

הרי שתובע הקב"ה את האדם אפילו על מחשבה שעוברת בראשו בתת מודע כעוף הפורח ואינו רוצה בו ודוחה אותה מיד מדעתו. והטעם הוא כי אם היה קבוע בלבו בלי שום נדנוד ספק ענין ההשגחה פרטית, לא היה לו מחשבה כזו אפילו בתת מודע. והרי זה דומה לאדם שלא יעלה על דעתו באמצע היום בשום אופן איזה מחשבה שמא עכשיו הוא לילה, או להיפך, מפאת שדבר שהוא קבוע היטב בדעתו של באדם ומושרש בקרבו אין לו בזה שום שמץ של ספק, ואפילו לא בתת מודע כעוף הפורח.

ואמונה צריכה להיות קבועה בלבו ומחשבתו של אדם כמ"ש דו"ז בסה"ק ארן עדת (פרשת בא, דצ"ה ד"ה או יאמר הב') וז"ל: "או יאמר בא אל פרעה. ב"א נוטריקון בטחון אמונה, פרע"ה בגימטריא מחשב"ה. והוא לימוד לדורות, שתהיה מחשבתו של אדם שקועה בבטחון ובאמונת השם. והטעם, כי אני הכבדת"י בגימטריא אמ"ת, ויען שאני אמת, לכן ראוי שיתלו בי את בטחונם ואמונתם, והבן", עכ"ל.

והדרך שתהיה האמונה קבועה במחשבתו של אדם זהו על ידי שאדם עוסק באמונה ומדבר בה, וכדאיתא במסכת שבת שבשעה שמכניסים אדם לדין השאלה הראשונה ששואלים אותו היא האם "נשאת ונתת באמונה", ופשט הדבר הוא האם עסקי משא ומתן היו באמונה ולא ברמאות. אך פירשו בספה"ק דהכוונה היא ששואלים את האדם האם התעסק כל ימיו באמונת השי"ת. הרי שצריך להיות "עוסק" באמונת השי"ת ומדבר בה. משא"כ באם אינו עוסק ומדבר בענייני אמונה אז ח"ו מקויים בו הפסוק (ירמיה ז, כח) "אבדה האמונה ונכרתה מפיהם", ופירשו בספרים הקדושים (ראה יסוד העבודה ח"ב פ"ג) מדוע אבדה האמונה, מפני שנכרתה מפיהם, שלא דיברו בענייני אמונה ובטחון.

והוא המכוון בדברי קדשם של הנועם אלימלך ודו"ז בסה"ק ארן עדת, שיש לאדם לדבר בענייני אמונה ובטחון ולעסוק בהם וללמד גם לבניו ולבני בניו, עד שיהיו קבועים בלבם ובמחשבתם באופן שלא ימושו מפיו ומפי בניו ובני בניו, ואפילו לא בתת מודע, ויראו בחוש בעיני בשר את ההשגחה פרטית על כל דבר ודבר.

וכשידבר ויעסוק בענייני אמונה ובטחון אז הדברים משפיעים עליו בעצמו, וכמ"ש בסה"ק **נועם אלימלך** (פרשת תולדות ד"ה ויזרע יצחק) וז"ל: "ועל דרך הזה פרשתי דברים היוצאין מן הלב נכנסים ללב, פירוש לאותו לב עצמו שיצאו ממנו באמת, אותן הדברים חוזרים ונכנסים בלבו ומוסיפים לו עוד קדושה", עכ"ל"ק. והן הן הדברים שכתב אא"ז בסה"ק **תולדות אדם** שעל ידי שתספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים וגו', אז וידעתם בעצמכם כי אני ה', שהדברים יעשו רושם עליכם בעצמכם גם כן לקבוע בלבכם את ענין האמונה והביטחון.

וענין זה של חיזוק האמונה והבטחון הוא גם אחד מתיקוני התשובה של ימי השובבי"ם, דאיתא בספרים **הקדושים** שעל ידי פגם הברית יש לאדם חסרון באמונה ומתעוררים בקרבו מחשבות כפירה. ואפילו מחשבה העוברת בתת מודע כעוף הפורח היא בגדר כפירה בדרגה מסויימת. ועל ידי שאדם מתחזק בענין האמונה ובטחון הרי הוא מתקן פגמים אלו שבמוחו.

וכמו שנתבאר לעיל כפירה אינה דווקא באם אדם אינו מאמין כלל ח"ו שיש מנהיג לבירה, אלא כל שאינו מאמין באמונה שלימה ככל אשר נוסד בנוסח האני מאמין על פי דעת הרמב"ם, וכן מה שנתבאר שיטת הבעל שם טוב זיעוכ"י באמונה היא שהקב"ה משגיח על כל דבר בהשגחה פרטית, ואפילו על עלה שנופל מן העץ מתי איך והיכן יפול. ולכן יסוד האמונה היא שצריך לדעת את כל הפרטים באמונה, ולהאמין בהם, ולעסוק באמונה, וכמו שנתבאר ששואלים אדם בשעת הדין האם "עסק" באמונה, דפרטי אמונת השי"ת הם גדולים ורבים, ויש "לעסוק" בהם.

ובפרט בזמנים אלו של עקבתא דמשיחא שמתגבר החשכות ברוחניות וגוברת הכפירה בעולם, ורוב העולם הם כופרים. וטעם הדבר הוא כמו שאמרו חז"ל במסכת **שבת** (עז.) "כבריייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא", ולפני שמגיע הבוקר החושך הוא גדול ביותר, וביארו בספרים הקדושים שכן הוא הדרך בכל דבר שהעדר קודם להויה, שקודם שמגיע איזה דבר צריך שיתבטל מכל וכל ואז מגיע אותו דבר. ועל כן בזמנים אלו של עקבתא דמשיחא שהגאולה קרובה לבוא מתחזקת הכפירה ביותר, וזה משפיע על כל אחד ואחד, וכמו שמביא אא"ז בסה"ק **תולדות אדם** (פרשת וישלח, דל"ג ד"ה גם) בשם הרה"ק הרבי ר' זושא זצוקללה"ה, וז"ל: "גם לפעמים יוכל לבלבל אותו המעשים של בני אדם אחרים... כמו שאמר הרב הקדוש רבי ר' זושא זצלה"ה ז"ע על פסוק (תהלים קו, לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ממעשיהם לא נאמר, אלא מעשיהם, היינו שמעשי ידיהם של הגוים הם הגורמים ח"ו חטאים לבני ישראל, שמטמאים את האויר, ובעבור זה גזרו חכמים טומאה על אויר ארץ העמים, עכ"ל ז"ל", עכ"ל"ק. היינו שהמעשים שלהם משפיעים על בני ישראל.

על כן עלינו מוטל להתחזק באמונה ולתקן את הפגם של הכפירה, והוא חיוב "נשאת ונתת באמונה". וכמו שמביא הב"ח (או"ח סימן מז, אות ג) בנוסח ברכת התורה, וז"ל: "ונוסחא אשכנזית לעסוק בדברי תורה וכולי. נראה דלפי שעיקר ההבטחה שהבטיחנו הוא יתברך לא היתה אלא על עסק התורה, הוא העמל והטורח, כמו שכתוב (ויקרא כו, ג) אם בחקותי תלכו, שתהיו עמלים בתורה שבעל פה על מנת לשמור ולקיים, ונתתי גשמיכם בעתם וגומר (שם ד), לכך תקנו לברך **לעסוק** בדברי תורה, וכן עיקר". והיינו שיהיה עסק התורה כמו עסק במשא ומתן, וכן הוא גם העסק באמונה כמו שנתבאר בעה"ת.

ובזה "שמתעסקים" באמונה מביאים לימות המשיח. ובימות המשיח ישנה גאולה כללית וגם גאותה פרטית, וכמ"ש בסה"ק **אוהב ישראל** (פרשת ויחי, ד"ה ויברך את יוסף) וז"ל: "צריך האדם לקרב את הגאולה בכל יום, היינו לצאת בכל יום מהגלות שלו ומשיעבוד היצר הרע, להשליך מעליו כל חלקי הרע, ולהשלים נפשו בכל חלקי הטוב, ולהדבקה ולקשרה בשורש האמת. הגם שהגאולה אמיתית בכלל הכנסת ישראל עדיין מכוסה ונעלם מאתנו, על כל זה צריך כל איש ישראל לתקן נפשו ולהוציאה מגלות הפרטי, שהוא משיעבוד היצה"ר, ויקבל על עצמו באמת עול התורה והמצוות כנתינתה בהר סיני, ובזה יצא לחירות כידוע. וזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים סט, יט) קרבה אל נפשי גאלה, ר"ל שצריך לקרב לנפשו הגאולה בתורה ובתפלה ובמעשים טובים, להעלות כל ניצוצי הקדושה שנפלו ולייחדם אל הקדושה שנפלו משם, ולייחדם כנ"ל מידי יום ביומו, ואין עליית יום אחד דומה לחבירו. וזהו גאולה בכל יום בפרטיות, עד שיתקן כל אחד ואחד חלקו, ואז אחד באחד יוגשו ויתקרבו והיו לאחדים, ותהיה הגאולה השלימה בכללות הכנסת ישראל אשר אנו עם ה' בני אל חי מצפים ומקוים ומייחלים לה", עכ"ל"ק. ועל ידי העסק באמונה בזה באים לגאולה פרטית בגשמיות ורוחניות אכ"ר.

וכתב אא"ז בסה"ק **דברי בינה** (פרשת בשלח, דע"ב ד"ה והנה איתא) וז"ל: "והנה איתא בגמרא (מכות כד.) בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, וענינו הוא כי באמת עיקר כח הדעת הוא להאמין באמת שהשי"ת הוא המחיה את כל עניני הבריאה בכל רגע, ומחדש אותם בכל רגע כרצונו יתברך. ומזה הדעת והאמונה השלימה הוא מברר ומתקן כל עניני הבריאה, ומעלה חיות הקדושה השורה בכל דבר לרום המעלות, שזה עיקר הברור והתיקון האמיתי להעלות ולחבר כל עניני הנבראים לשורשם", עכ"ל"ק. הרי מבואר שמי שמגיע באמת לדרגה שמאמין באמונה שלימה,

הרי רק על ידי אמונתו הוא מברר ומתקן כל עניני הבריאה ומעלה חיות הקדושה בכל דבר במה שעליו לתקן בעולם הזה.

ועוד כתב א"ז בסה"ק דברי בינה (פרשת בשלח, דע"א ד"ה והנה מורי) וזל"ק: "והנה מורי וחותני ז"ל זי"ע אמר בשם הרה"ק ר"י מקאזמיר ז"ל זי"ע, ובתורתך כתוב לאמר שמע ישראל וגו', שכל התורה הוא בכדי שיגיע האדם מזה לאמר שמע ישראל וגו', ודברי פי חכם חן", עכל"ק. הרי מתבאר מדברי קדשו שהוא עיקר מטרת התורה והמצוות להגיע לאמונה שלימה בהשי"ת, וא"כ יוצא מזה שיש סגולה בתוה"ק להביא את האדם המקיים את התורה והמצוות והלומד כדבעי לאמונת השי"ת בשלימות.

והלכה למעשה היוצא מנתיב הדברים, שצריך שיהיה לאדם אמונה שלימה כדי שיקיים מצות אמונה. וצריך לעסוק בעניני אמונה, ולהשתדל להפיץ אמונה בקרב ישראל. וצריך לחזור לעיתים קרובות על "אני מאמין" שנוסד על פי הרמב"ם. וגם להשתדל לומר "אדון עולם אשר מלך" וכו', שיש בדברים אלו עניני אמונה בשלימות. והוא סגולה לעניני אמונת השי"ת בשלימות.

ויה"ר שנזכה בעה"ת שיושרש בנו אמונת השי"ת בשלימות ולביאת גואל צדק במהרה בימינו אכי"ר.

לקבלת הגליון מידי יום רביעי למייל שילחו ל m0732951213@gmail.com